

*Rodina byla
na prvním místě.
Až doted'.*

**BEZ
LÍTOSTI**
MARTINA
COLE

Bez lítosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Cole

Bez lítosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BEZ
LÍTOSTI
MARTINA
COLE

2020

*Mé nádherné novorozené vnučce Lorettě,
úžasnému novému členovi mojí rodiny.*

*A s díky a láskou Darleymu Andersonovi,
Jane Morpethové a Timovi Helymu Hutchinsonovi CBE,
skvělému týmu, který má za sebou už pětadvacet let!*

PROLOG

2011

Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.

Matouš 5,7

Eilish uvažovala, proč se tím vším vůbec vzrušuje. Věděla ale, že tenhle pocit jí dlouho nevydrží. Nikdy nevydržel.

Občas jí docházelo, že její podniky jsou to jediné, co jí zbylo – a že tomu nemohla nijak zabránit. Vypadalo to, jako by si na ni život zasedl a ona jen neustále řešila, co jí nachystal.

Sklopila oči k fotografiím. Zdálo se neuvěřitelné, že stojí ve svém bytě nad usměvavými tvářemi těch, které milovala, a uvažuje, jak – a jestli vůbec – by měla promluvit o neštěstí, které je postihlo.

Všechno se to seběhlo tak rychle a bylo to naplánované s takovou precizností, že se neubráníla obdivu. To se naučila díky své rodině – vážít si každého, kdo fakt umí. Nemusíte mít dotyčného zrovna v lásce – někdy můžete mít spíš chuť ho zabít –, ale před jeho mazaností musíte zkrátka smeknout. Je to poctivé a fér, pochválit toho, kdo si to zaslouží.

Eilish si nalila další velkou skotskou a dopřála si vydatný doušek. Pohled jí utkvěl na jedné z fotek rozházených na posteli; byli na ní ona a její bratři jako děti. Vypadali tak šťastní a bezstarostní. To byla ovšem další lež, tentokrát určená objektivu fotoaparátu. Napadlo ji, kolik rodin má ve svých albech podobné snímky – záběry rozesmátých dětí s mezerami mezi zuby a v drahém oblečení, jak dovádějí na nějakém malebném místě, i když ve skutečnosti uvnitř tiše trpí.

Ona byla nejmladší, jediné děvče, a podle toho se k ní chovali.

Nemohla dostat z hlavy nedávný telefonní hovor s matkou – zavrtával se do ní jako červ.

Bezděčně si přejela rukou po břiše a zauvažovala, jestli udělala správnou věc. Musela tomu ale věřit. Svoje těhotenství před všemi kolem sebe zatajila – a teď se ukazovalo, že to bylo jediné dobře. Jak prohlásila její matka, děti v téhle rodině byly prokleté, přicházely na svět bolestně a bez lítosti.

V tom byli Davisovi machři, to by vám řekl každý. S nikým neměli slitování – a už vůbec ne se svými vlastními.

A pak se Eilish konečně rozplakala.

KNIHA PRVNÍ

1980

Cokoli ženy dělají, musejí dělat dvakrát lépe než muži,
aby to bylo považováno alespoň z poloviny za tak dobré.

Charlotte Whittonová (1896-1975)

KAPITOLA PRVNÍ

„Ježíšikriste, mami, podle toho, jak jančíš, by každěj myslel, že jsem úplnej debil.“

Diana Davisová si povzdechla a navzdory okolnostem se pokusila zachovat klid. Svého chlapce zbožňovala, ale taky viděla, že v branži se má ještě co učit. Angus byl přesvědčený, že meč je mocnější než pero. A potřeboval pochopit, že pustit se do rvačky a vymlátit si reputaci pěstmi dovede každý – to je to nejsnadnější. Nože, kladiva nebo pistole se lekne každá nula! Těžší už je získat si pověst u lidí, kteří něco znamenají.

„No, Angusi, občas *jsi* pěknej debil, o tom žádná.“ Zapálila si cigaretu, dlouze z ní potáhla, aby si uklidnila nervy, a pak důrazně dodala: „Když se budeš chtít do něčeho pustit, nejdřív to probereš se mnou. Přes to nejede vlak, rozumíš? Jen abys věděl, synku, našťval jsi člověka, který by právě teď mohl přinést velké peníze do mého podniku. *Mého*, ne *tvého!*“ Otráveně potřásla hlavou. „Ještě toho trochu! S mužskými musím bojovat každěj den. Nechci se hádat i s tebou. Ale jestli budeš takhle pokračovat, tak mi nic jiného nezbyde.“

Angus Davis věděl, že jeho matka má pravdu. Ve svých devatenácti byl pořád ještě moc mladý na to, aby ho brali vážně, a někdy to prostě nedomyslel a pletl se do věcí, na které nestačil. Vždycky to ale dělal ze správného důvodu – aby pomohl mámě. Ne že by Diana

Davisová nějakou pomoc potřebovala. Uměla si podat většinu mužů, s nimiž měla co do činění. A že jich bylo. Samí drsní chlapi, kteří ji respektovali a rádi pracovali s ní nebo pro ni.

Angus už chápal, že svým jednáním nevědomky podryl její autoritu. Měl o čem přemýšlet. Dráždilo ho ale, že jejich lidi ho vnímají jen jako matčin doplněk, ne jako muže stojícího na vlastních nohou.

„A určitě tomu nepomáhá, že si s jeho synem nemůžete přijít na jméno!“

Angus věděl, kdy mlčet, a tohle byla jedna z těch chvil. Danny-mu Caveovi dal parádní nakládačku, když oba seděli ve věznici pro mladistvé a čekali na slyšení o kauci. O morálních zásadách jeho matky nesměl pochybovat nikdo, a už vůbec ne taková srágora jako Danny Cave. Angus tušil, že jeho matka ví přesně, co tehdy zaznělo a proč k celé věci došlo – koneckonců věděl, že jí neunikne nikdy nic. Jeho táta o ní říkával, že je pokaždé vzhůru ještě dřív, než ostatním zazvoní budík.

Na rozdíl od matky neměl Angus v povaze nastavovat druhou tvář. Jednou z Dianiných nejsilnějších stránek byla schopnost nevěnovat pozornost ničemu, co by ji odvádělo od jejího cíle. Dokázala spolknout cokoli, pokud si byla jistá, že se jí to vyplatí, a navíc věděla, že lidem se většinou uleví, když jim něco projde, a to se mohlo někdy hodit. Angus věděl, že je to dobrá taktika, že nejlepší cestou je často ta nejtěžší; v tomhle případě zavřít pusy a soustředit se na výsledek.

Sám ale takhle neuvažoval. Diana to od něj očekávala, ale její syn měl „poraženeckou povahu“, čímž chtěla říct, že vždycky dojede na svou prchlivost. Ne ale dokud bude u kormidla ona. Jeho výbušnost si nemohla dovolit a jeho nejnovější kousek jí vážně nadzvedl mandle.

Angus na jedné straně věděl, že zašel moc daleko. V jádru měl ale stejně pořádný pocit, že se zachoval správně. Vždyť koneckonců šlo o jeho *matku*. Nenakrknul se jen tak pro nic za nic. A bylo jedno, že Diana se o sebe dokáže postarat sama. Tohle bylo jiné. Jednalo se o rodinu. O vlastní krev. A Danny Cave si neviděl do huby – to uznal dokonce i jeho otec. Taký svého syna ztráskal přímo v návštěvní

místnosti všem na očích. Angusovi bylo jasné proč. Danny Cave starší tím sděloval Dianě Davisové, že má všechno pod kontrolou. Nemohl svému synovi tolerovat tak ostudné jednání.

Ne že by Dianu Davisovou zajímalo, co si lidi povídají. To jí bylo odjakživa jedno. Jak často říkala Angusovi: „Pitomce nevychováš.“ Jedině ignoranti a tupci se starají, co si myslí ostatní. Podle Diany jste se nad to měli povznést, tak jako ona. Ve finále vám to přece může být ukradené. Nesmíte dát na nýmandy, když se totiž necháte rozhodit, jenom tím dokazujete, že nejste o nic lepší než oni.

Diana si snadno získávala loajalitu, protože byla ochotná udělat cokoli pro přítele v nouzi. Proto ji lidé tak zbožňovali. Navíc se s ní vždycky dalo diskutovat – pokud argumenty hrály v její prospěch. Pokud šly proti jejím zájmům, pro druhou stranu to nikdy nevěstilo nic dobrého. Každého, kdo jí zkřížil cestu, uštvala jako prašivého psa.

Angus měl v sobě hodně ze své matky, ale slušnou porci podědil i po otci. Velkej Angus býval vyhlášený bankovní lupič – hotová legenda. Byl to obrovský chlap s dobrými způsoby a vervou, která mu vydržela celou jeho zárnou kariéru. A když bylo třeba, uměl se porvat. Ve své zvolené profesi byl eso, protože měl pověst někoho, kdo umí plánovat, vybírat si dobré lidi a odvést bezchybnou práci.

Lidi se sjížděli zdaleka, jen aby si vyslechli jeho názor na nějaký kšeft. Dokázal se dostat dovnitř a ven během milisekundy a vždycky se staral, aby se během akce nikomu neublížilo a nikdo se moc nevyděsil. Svým klidným hlasem uměl všechny zúčastněné přimět, aby udělali, co po nich chtěl. V tom mu samozřejmě pomáhala i brokovnice s upilovanou hlavní. Ale jak říkávala jeho matka, to byla jen rekvizita, nic víc.

Angusův otec byl drsný, ale nikdy ne na civilisty, a to samé se musel naučit i jeho syn. Nikdy neublížuj nikomu zvenku a nikdy nepřibírej nikoho, komu nemůžeš bezvýhradně věřit.

Jeho matka byla dobrá učitelka a on si jejích rad cenil, ale teď už byl starší a nemohl se dočkat, až se rovnýma nohama vrhne do světa, v němž vyrůstal. Navzdory svému mládí byl přesvědčený, že je předurčený k velkým věcem – to se rozumělo samo sebou, když měl takové rodiče –, měl ale pocit, že to trvá nějak moc dlouho.

Angus chtěl všechno okamžitě. Chtěl být rovnou na vrcholu, ne se učit základy jako nějakéj podělanej instalatér. Zároveň si ale uvědomoval, že i když ho matka miluje, nesmí na ni moc tlačit, protože jinak by ho bez rozpaků vyautovala. Neposlušnost netolerovala. Když musela, uměla být nemilosrdná.

Angusův děda o ní kdysi prohlásil, že kromě ní nezná jinou ženskou, která nejenže uvažuje jako mužský, ale taky se tak rve. To byla svatá pravda, jak věděl nejen Angus, ale i ta hromada lidí, kteří se ji kdy pokusili převézt. Dala ze sebe všechno, aby si vybojovala své nynější postavení. Vypracovala se na špičku v převážně mužském světě a to chtělo kuráž. A taky rozum, ale především respekt. A ten si Diana vydobyla vrchovatou měrou.

Angusovi na rozdíl od jeho matky chyběla jak trpělivost, tak schopnost důkladně věci promyslet. O tom se měl brzy přesvědčit na vlastní kůži.

Mělo mu to navždycky změnit život.

KAPITOLA DRUHÁ

Na veřejnosti platila Diana Davisová za nejvěrnějšího zastávce svého syna, zatímco v soukromí na něm nenechala nit suchou.

Na její vkus se až příliš podobal svému otci. A toho Diana milovala, ale zrovna jako jejich syn ani on neznal míru. Spoléhal na Dianu, že se postará, aby všechno šlo hladce, což taky dělala – i když zpočátku metodou pokus a omyl. Velkýmu Angusovi rozum nechyběl, o tom nikdy nikdo nepochyboval, ale teprve ona si ho vzala do parády a zajistila, aby svůj talent využil pro jejich dobro.

To *ona* mu najímala lidi a starala se, aby ze sebe neudělal pitomce. Měl totiž nebezpečný sklon spoléhat na své kámoše, místo aby hledal zkušenější lidi, u nichž bylo pravděpodobnější, že ke kšeftu přistoupí s rozmyslem. Její chlap uměl vykrást cokoli – to byl jeho dar. Jeho problém ovšem spočíval v tom, že najímal totální idioty jen proto, že je měl rád! Nebo proto, že jim byl zavázaný. A to obchodu neprospívá. Musela mu to vysvětlit mockrát, nakonec ho ale přesvědčila.

Popravdě neměl na výběr; pochopil totiž, že jeho žena je mnohem chytřejší než on. Tvořili skvělý tým a toho si nakonec cenil nejvíc, protože ona měla mozek obchodníka, a on ne.

V době, kdy dostal svůj největší flastr, si vzala všechno na starost a nejenže plánovala kšefty, ale najímala i lidi, kteří jí pro danou práci připadali nejvhodnější. Osvědčila se skvěle, neměl jí co

vytknout. A když vylezl z vězení, začal spoléhat na její názor, protože po odsedění tak dlouhého trestu byl rozhodnutý už nikdy se za katr nevrátit.

Velkej Angus byl rozený zloděj, mnohem hůř mu ale šlo vybírání vhodných kumpánů. Byl schopný najmout chlapy, kteří by bez detailních instrukcí nedokázali vykrást ani dětský domeček. Naopak Diana si dávala záležet, aby ho při jeho obvyklých výpravách do bank, poštovních úřadů a pochopitelně i spořitelén doprovázeli jen ti nejlepší. Velkej Angus se pokaždé nechal obměkčit nějakou dojemnou historkou, nebo doplatil na svou dávnou loajalitu ke starému kamarádovi, který se potřeboval znovu postavit na nohy. Byl to prostě měkkota.

Diana vzala do rukou jeho talent a rozvinula ho. Většina jeho parťáků si moc dobře uvědomovala, že skutečným mozkiem v téhle dvojce je ona. Vyhovovalo jí to, protože nebyla hloupá a věděla, že se o sebe musí umět postarat, kdyby došlo na nejhorší. A taky *došlo* – nakonec ho skolila rakovina – a po jeho smrti se Diana porvala o své místo v jejich světě a už v něm zůstala.

Teď potřebovala proměnit svého chlapce v mafiánského bosse. Měla tušení, že to bude nejtěžší úkol jejího života. Zatím se nezdálo, že by byl zrovna nejbystřejší, ale ona v něm viděla potenciál. Nebo ho alespoň chtěla vidět – bůhví, že i tak si ukrojila pořádný krajíc.

Teď se na syna s úsměvem podívala a řekla: „Tak, už to necháme být a radši půjdeme za tvou babičkou. Uvařila nám večeři.“

Angus šel bez řečí. Usoudil, že když mu matka nabízí olivovou ratolest, neměl by být tak hloupý, aby ji odmítal. Babička navíc vařila famózně, a taky Anguse zbožňovala. Takže celkově vzato měl pocit, že dnešek nedopadl nejhůř.

KAPITOLA TŘETÍ

„Tak už mu krucinál dej pokoj, Di. Je mladej, poučí se.“

Jane O'Learyová se do obhajoby svého vnuka pustila hlasitě, přesně jak Diana čekala. V jejích očích byl bez chyby – zosobněná dokonalost. Diana to chápala, byl koneckonců její krev. Jenže ať udělal sebevětší botu, Jane na tom neviděla nic špatného. Bránila by ho do roztrhání – a to Diana schvalovala, ovšem ne tehdy, když to dělala před ní, před jeho vlastní matkou. A už vůbec ne, když se mu snažila předat velmi cennou lekci o tom, jak to v jejich světě chodí. Někdy jí to vážně šlo na nervy.

„Musíš mu svěřit odpovědnost. Aby si to ozkoušel na vlastní kůži.“

Diana nevěřičně protočila panenky. Pak si zapálila, dlouze potáhla a unaveným hlasem zavrčela: „Jemu? Dyt' se pořád ještě dívá na *Mupety!* A je zázrak, když z toho svého kutlochu vyleze před polednem.“

„Takže je to syn svého otce. Všichni víme, že Angus, Bůh dej pokoj jeho duši, nebyl zrovna kancelářskej typ.“

Nábožně se pokřižovala a Diana se při pohledu na ni málem rozesmála; její matka byla pěkný pokrytec. Dokázala lhat pod přísahou bez mrknutí oka, ale když se jí to hodilo, viděla se na výsostech hned vedle samotného pánaboha. Diana ji za to milovala, ale někdy nad ní jen kroutila hlavou. „Vymlátíl z toho kluka duši, mami.“

Jane nevzrušeně pokrčila rameny. „Prý o tobě říkal nehezský věci. Mladej Angus reagoval jako každej jinej mužskej, nemluvě o tom medvědovi, co sis ho vzala. Velkej Angus by si ho taky podal, to moc dobře víš.“

Dianě bylo jasné, že mluví do zdi.

„A slyšela jsem, že Dannyho otec zuřil zrovna tak jako tvůj kluk. Není to žádněj pitomec.“

Potíž byla v tom, že matka měla naprostou pravdu. Danny senior *opravdu* zuřil, ale jen ze strachu, že jeho milovaného synáčka odpraví Dianin člověk. Měla věrné zaměstnance, někdy až *moc*, ale to jim rozhodně nehodlala rozmlouvat. Za ty roky se jí to mnohokrát vyplatilo a byla na to hrdá. Sama jim oplácela stejným a tak to mělo být.

S Dannyem seniorem vždycky vycházela dobře. Musel vědět, že Diana si svoje lidi ohlídá. Ale občas nějaký záškodník? To v jejich branži nebylo nic neslýchaného: nováček, co si chtěl udělat jméno; nebo stará páka, někdo, kdo měl pocit, že se ocitl na druhé koleji, a chtěl se vrátit na výsluní.

Všichni ze staré gardy se třáslí strachy a Diana se jim nedivila. Byly to vykopávky, zatímco ona se poohlížela po mladších tvářích – a taky je najímala, protože na plané řeči ji neužilo. Pořád platila za někoho, s kým je nutné počítat, a měla skvělou pověst. Byla někdo, pro koho – a snad i s kým – chtěl pracovat každý. Všeobecně se vědělo, že když jste patřili do její party, měli jste našlápnuto dobrým směrem. To bylo díky ní prakticky zaručené, protože ji ostatní respektovali a ona si vybírala jen ty nejlepší.

Problém byl v tom, že její syn a dědic byl neřízená střela. Potřeboval se probrat a ona mu s tím chtěla pomoci. Někdy musíte být nemilosrdní, když chcete být laskaví. Dá mu něco k přemýšlení a pak se stáhne a uvidí, jak se s tím Angus vypořádá. Uměla být za mizeru, když nebylo zbylí.

Teď se dívala, jak její matka nese tác s večeří jejímu synovi, který seděl před televizí, a pokládá mu ho do klína. Viděla, jak se Jane na vnuka usmívá, hladí ho po vlasech a jedná s ním jako s králem – za kterého v tomhle domě koneckonců platil.

Diana si zcela záměrně nepořídila druhé dítě, protože jí došlo, že čím víc dětí, tím menší šance, že kdy ještě bude mít svůj život jen

pro sebe. Její chlap byl po většinu synova života za mřížemi a jí se nelíbilo chodit za ním na návštěvy s dítětem v patách. Ale dělala to, protože si zasloužil poznat svého syna, a jeho syn si zasloužil poznat svého otce. Ale celou dobu přitom skřípala zuby. Nenáviděla každou vteřinu, kterou strávila se synem v návštěvních místnostech, třebaže jejího manžela tam vnímali jako jednoho z těch dobrých, kterého respektovali jak ostatní vězni, tak dozorcí. Díky otcově pověsti zacházeli i se synem jako s někým výjimečným a hoch to časem vzal za své.

Diana nebyla hloupá, věděla, že z jejího syna nikdy nebude žádný vědátor, ale nebyl dělaný ani pro normální život. Chytrost mu nechyběla, ale už jako malý pochopil, kde si jeho otec ve světě stojí, a chtěl být jako on. Na historkách o něm vyrůstal. Na historkách, které se časem zveličovaly a přikrášlovaly. A nikdo mladému Angusovi nevysvětlil, jak osamělý si člověk připadá, když čeká na milovaného muže, který nemůže být otcem svému dítěti, protože sedí ve vězení.

Její syn vyslechl bezpočet hrdinských historek a veselých příhod o otcově důvtipu a mazanosti. Nikdy se nedozvěděl, že je celou dobu příživovala právě jeho matka, dokonce i po otcově smrti, že to ve skutečnosti byla ona, kdo pro ně vydobyl, co jim právem patřilo, a dobře investoval, aby o ně bylo postaráno.

Někdy, jako třeba dneska, ji to trápilo, protože to byla i její vina, že se z jejího muže stal mučedník. Nikdo jejímu synovi nevysvětlil, že bez ní by Velkej Angus nikdy nedošel tak daleko. To ona dávala pozor, aby je nevysáli příživníci – a že jich bylo. A po manželově smrti vzala pojistku, zapojila svou přirozenou inteligenci, dala se do vydělávání a už se nezastavila.

Teď seděla s matkou u kuchyňského stolu a klábosila o hloupostech. Přitom se ale cítila unavená, a taky našťvaná. Trápilo ji, že si její syn plní hlavu historkami, které dávno ztratily význam, a uniká mu to podstatné.

Mohli jí to malovat narůžovo, aby jí udělali radost, ale pravda byla, že Angus, její miláček, byl rozmazlenej malej smrad.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jimmy Fernandez měl dost. Většinu noci strávil venku se svým bratrem Christosem a teď je čekala poslední zastávka před rozedněním.

Nemohli se dočkat, až tahle dlouhá šichta skončí. Byla teprve středa, ale už teď měli problémů až nad hlavu. Co se to s těma lidma děje? Proč sakra střílejí po někom, kdo za nic nemůže?

Vždyť jim jenom doručili objednané zboží – a vysvětlili jim, že ceny jdou nahoru. Nebyla to žádná věda. A nebylo to zdaleka poprvé, co nesli špatné zprávy. Koks se v poslední době vyvažoval zlatem – jeho cena kolísala podle nabídky a poptávky.

Benga je odřízli od doků – v Tilbury a Harwichi –, nemluvě o tom, co se stalo na severu. Z koxu se zkrátka stalo drahé zboží. Londýnským pracháčům to bylo jedno. Zato paříči ve městě a nejbližším okolí z toho moc nadšení nebyli. To se samozřejmě dalo čekat, ale copak za to mohli oni? Jako by do toho snad mohli mluvit. A stačilo přece přečíst si noviny! Poldové se všude kasali, že kápli na pašeráckou síť.

No, tak to hodně štěstí, blbečci. Všichni věděli, že to je jen plivnutí do moře a do pár týdnů se věci vrátí k normálu. Bylo to k smíchu, ale to peklo, co si mezitím museli vytrpět oni, bylo k posrání.

Cena koxu se posuzovala podle toho, kdo ho kupoval. V určitých klubech v East Endu byla třikrát vyšší než kdekoli jinde. Tamní

štamgasty bylo mnohem snazší pumpnout, protože to byly paka. A jakmile matroš prošel Whitechapelem, řezal se o sto šest. Ne že by se do klubů v Sohu dostával čistý. V podstatě to bylo placebo, ale aspoň za něj lidi platili bez řečí. Nepoznali by kvalitní sněh, ani kdyby ho dostali se štemplem od královny.

Když bratři nastupovali do auta, oba byli z událostí uplynulé noci zničení. Kdo by o tyhle sračky stál? Jen dělali svou práci. Nepotřebovali ještě něco extra.

Když k okýnku řidiče přistoupil chlapík v motorkářské helmě, oba k němu vzhledli s nefalšovaným zájmem. Zvedl hledí, usmál se a gestem je pobídl, ať okýnko stáhnou.

Jimmyho najednou přepadl pocit, že tady něco nehraje. Byli v zapadlé uličce v Ilfordu a právě vycházelo slunce.

První kulku chytil do oka.

Jeho bratr dostal tři: dvě do hlavy a jednu do zad.

Chtěl utéct.

KAPITOLA PÁTÁ

Dianu probudilo ostré zvonění telefonu u její postele.

Bylo šest ráno a ona po něm loupla podezřavým pohledem; v takovouhle denní dobu se nemůžete dozvědět nic dobrého. Od-táhla se od muže, který ležel vedle ní. Taky už byl vzhůru, a když telefon zvedla, pozoroval ji opřený o loket. Stejně jako ona tušil, že to nebudou dobré zprávy.

„Co je?“

Takhle se do telefonu hlásila často, navíc řezavým, rozhořčeným tónem. Vždycky se jí to vyplatilo. Volajícimu to pokaždé spolehlivě zabránilo zkusit to na ni s výmluvami. Poslouchat něčí kecy bylo to poslední, na co měla chuť, obzvlášť když dotyčný něco podělal a chtěl si hned zkraje udělat alibi. Zajímala ji jen fakta.

Během pár vteřin se úplně probrala a teď zařvala: „To si ze mě děláš prdel!“ Pak ještě chvíli poslouchala, a když položila sluchát-ko, ohlédla se na Gabriela Rileyho a zavrčela: „Přistav auto, máme problém.“

Gabriel se na ni bez hnutí podíval a pak se pustil do balení jointa. Diana ho pozorovala a přitom se snažila vstřebat, co právě slyše-la. Bylo to naprosto neuvěřitelné.

Gabriel jointa zapálil, dal si šluka a pak ho nabídl Dianě. Ta ho vděčně přijala a potáhla si, zatímco uvažovala nad tím, co se stalo.

Gabriel se podíval do její ustarané tváře. „Co se děje, Di?“ zeptal se vážně.

Ráda se na něj dívala. Byl mnohem mladší než ona, ale rozuměli si, v posteli to nemělo chybu a mohli spolu mluvit o všem.

Gabriel byl Jamajčan z Kingstonu a bylo mu něco přes třicet. Byl přitažlivý, opravdový rastaman. Potkali se v bluesovém klubu, který tehdy financovala, a okamžitě si padli do noty. V mnoha ohledech. On jí dodával prvotřídní trávu a ona v podstatě ovládala jeho trh.

Gabriel s ní byl rád, protože byla vším, co v ženě chtěl mít. Nikdy ho moc nepřitahovaly dívky v jeho věku. Byly půvabné a mladé, ale všechny od něj očekávaly, že je poučí o životě. A o takovou práci nestál – chtěl opravdovou ženu, jako byla Diana Davisová. Byla silná, hezká, ale především zajímavá. Navíc měla co říct a vždycky to bylo něco poučného a rozumného.

Bylo mu jedno, že je o tolik starší. Měla v sobě něco extra, co určitý typ mužů dokázal rozpoznat a ocenit. Přitahovala ho od první chvíle, kdy ji uviděl.

Nějakou dobu trvalo, než si ji získal. Ale nevzdal to a dokázal jí, že mu nejde jen o sex. Ani po téhle stránce si ale samozřejmě nestěžoval – sex byl obstojný –, ale Gabriel ji upřímně miloval, a přestože byla starší a úspěšnější než on, jemu to nevadilo, protože by ji bral tak jako tak. Věděl, že na manželství může zapomenout – už na začátku mu dala jasně najevo, že o nic takového už nestojí. Gabriel byl ale rozhodnutý zůstat, kde je.

„Než se obleču a vlezu do auta, řekni mi, co se stalo, Di!“

Ještě jednou si potáhla z jointa, než mu odpověděla.

„Vypadá to, Gabe, že někdo popravil Jimmyho a Christose Fernandezovi. Dva báječné mladé kluky, kteří dělali obyčejné poslíčky.“

Gabriel se díval do její šokované tváře a snažil se vstřebat, co mu řekla.

„Poslyš, Di, to s tebou nemůže mít nic společného, zlato. Museli něco provést na vlastní triko. Vždyť to byli takoví troubové. Bez tebe by byli na ulici.“

Diana neodpověděla. Měla vlastní názor na to, co se stalo, ale o ten se nechtěla dělit s nikým – ani s Gabem –, dokud se nedozví víc. To byla jedna z jejích silných stránek: nikdy nedala najevo, co si myslí. A tenhle celoživotní zvyk nehodlala porušit ani teď.

„Obleč se, Gabe, musím někde být.“

Vylezla z postele a oblékla si župan, a když zamířila k šatně, cítila na sobě Gabrielův pohled. Momentálně jí to ale bylo ukradené. Gabriel byl skvělý milenec a ona ho milovala, ale do své práce ho zatahovat nehodlala, i když by si to možná přál. Nikdo si nesměl být jistý místem v jejím životě, a už vůbec ne v její organizaci. To byla jen a jen její aréna.

Fernandezovy kluky měla ráda; nedokázala pochopit, čím si vysloužili takové jednání. Ale byla rozhodnutá to zjistit. A pak ať bůh pomáhá těm, co za to můžou.

KAPITOLA ŠESTÁ

Diana se podívala na dvě mrtvá těla a rozrušením zavřela oči. V autě i kolem něj byla spousta krve.

Všimla si, že jejich taška s penězi a drogami zmizela, než přijela policie. Ale za to svým lidem koneckonců platila.

Mladí policisté se od ní drželi v uctivé vzdálenosti a detektiv Carter už dával signál forenznímu týmu, aby se pustil do práce. Diana se k němu obrátila s vděčným úsměvem.

Detektiv rozpráhl ruce a chmurně pronesl: „Poslyš, Di, tohle není žádná náhodná přestřelka. Bude z toho pěkný virvál. Musíš to rychle vyřešit, zlato.“

Diana dramaticky protočila panenky a ironicky utrousila: „No nepovídej. To je tvůj profesionální názor, nebos to vyčetl v *Blesku*?“

Detektiv Carter se zhluboka nadechl. Cítil na sobě pohledy svých lidí, kteří k němu už tak neměli dvakrát velký respekt. „No tak, Di, buď trochu fér, prokrista,“ zašeptal rozmrzele.

Diana se ještě jednou podívala na dva mrtvé muže v autě, potom se otočila ke Carterovi a vážným tónem řekla: „Máš pravdu. Vypadá to jako profesionální práce. Ale proč? Kdo by se mohl zajímat o takové dva prostáčky? Byli to obyčejní pěšáci. Milí kluci, ale naprosto bezvýznamní. Vyzvedávali zboží a doručovali, nebyli dost důležití na to, aby se na ně někdo zaměřil.“

Carter souhlasně přikývl. „Takže se musíš ptát, komu stoupli na kuří oko. Anebo spíš kdo ti takhle posílá vzkaz?“

Diana neodpověděla. Nemohla odtrhnout oči od dvou mladíků, kteří pro ni měli tak malý význam, že si neuměla představit, koho by mohlo napadnout provést něco tak ohavného a co tím chtěl získat.

„Museli se zaplést do něčeho jiného. Pro mě nedělali nic, co by si říkalo o takovou reakci. Byli to obyčejní poskoci. Museli jet v něčem vlastním.“ S těžkým povzdechem zavřela oči. „Pojedu s tebou k jejich mámě, známe se. Krucinál fagot, měli tu nejjednodušší práci. Jak se to mohlo stát?“

Detektiv Carter neodpověděl. Dianu Davisovou měl rád – vždycky ji měl rád –, ale teď se potřebovala pořádně rozhlédnout kolem sebe. Protože pokud tohle nebyla práce někoho zvenčí, pak ji musel provést někdo zevnitř. Ani on nechápal, proč si někdo vyhlédl tyhle dva mladé kluky. Platila jim dost na to, aby svoji práci odváděli dobře a nemuseli vymýšlet žádné bokovky.

Musela to být profesionální práce, a to bylo vždycky o hubu, nejen pro policii, ale pro všechny zúčastněné. Nebyla to žádná náhodná potyčka, ale naplánovaná vražda dvou mladíků.

Bez ohledu na to, čemu chtěla Diana věřit, detektiv Carter se nemohl zbavit tušení, že tohle je jen začátek něčeho velkého. A tak jí to taky řekl, protože si jí vážil a protože chtěl sám být z obliga, až se to všechno začne srát.

KAPITOLA SEDMÁ

Rosina Fernandezová byla zdrcená. Podívala se nejdřív na policisty před svými dveřmi a pak, když si všimla Diany, okamžitě pochopila, co se stalo.

V zoufalství se sesula k zemi. Byla to drobná žena s hustými tmavými vlasy a velkýma hnědýma očima. Synové se jí podobali, ale výšku a postavu podědili po otci. Celkem měla čtyři syny a dvě dcery a všechny je vychovávala sama od chvíle, kdy se její manžel sebral a odešel. Svůj osud přijala smířeně, stejně jako všechno, co jí život postavil do cesty.

Diana přihlížela, jak její přítelkyni zvedli a položili na gauč, a pak počkala, až jeden z policistů vysvětlí okolnosti, za nichž mladíci zemřeli. Dívala se, jak se Rosina vzhopila a spolkla bolest i vztek. Zjevně nehodlala promluvit, dokud nebude vědět, o co přesně tu jde.

Rosina věděla, proč je dobré v takovém případě mlčet. Neriskovala by, že na syny řekne něco usvědčujícího. Byla odhodlaná bojovat za ně i po jejich smrti. Musela myslet i na své ostatní syny a nikdo jí nemusel vysvětlovat, jak to ve světě chodí.

Diana sledovala, jak druhý policista nalil dvě velké skotské. Podala jednu přítelkyni a pak nekompromisně prohlásila: „A teď si všichni pěkně dejte odchod.“

Počkala, dokud se místnost nevyprázdnila, a pak vzala přítelkyni za ruku a upřímně řekla: „Je mi to strašně líto, Rosino, ale myslím si, že to nemělo nic společného se mnou ani s jejich prací.“

Rosina vypila skotskou jedním lokem a souhlasně přikývla.

„Nedělali pro mě nic, co by si říkalo o takové jednání. Musím se tě zeptat, Rosino. Nezapletli se do nějakého jiného kšeftu, o kterém jsem nevěděla? Třeba se staršími bratry?“ Diana tušila, že plýtvá časem, ale zeptat se musela. „Nebo s někým mimo organizaci?“

Pozorně si přítelkyni prohlížela a pátrala v její tváři po čemkoli, co by napovídalo, že Rosina ví víc, než dává najevo. Rosina byla obvykle vzorem poctivosti a zalhat by neuměla, ani kdyby jí šlo o život. Tady se ovšem jednalo o její syny, a pro ně byla schopná lhat jako profík.

„No tak, Rosie, tohle je důležité. Jestli víš o něčem třeba i jen trochu podezřelém, musíš mi to říct.“ V Dianině hlase se ozval náznak výhrůžky.

Rosina ale nešťastně potřásla hlavou. „Byli nadšení, že pro tebe můžou pracovat, Diano. Ani by je nenapadlo jít za někým jiným. A starší chlupci pořád pracují pro Marcuse Greena. Přísahám, že se mnou o jiné práci nikdy nemluvili.“

„Víš jistě, že neměli nějakou bokovku? Upřímně, v téhle chvíli by mi to bylo úplně jedno, zlato. Jsem na tom stejně jako ty. Chci jen vědět, co se stalo.“

Rosina zoufale zavrtěla hlavou. „Nevzpomínám si na nic zvláštního, Diano, a oba tě zbožňovali. Věděli, že jsme dobré kamarádky.“

Teprve v tu chvíli se sesypala a rozvzlykala. Diana ji objala a nechala ji vyplakat. Šeptala jí vlídná slova, pevně ji držela a přitom přemýšlela, kdo se jí tímhle snaží dostat pod kůži, a plánovala, co mu provede, až ho dostane do rukou.

Zůstala s Rosinou, dokud kolem ní nebyla celá rodina, a pak odešla.

Měla práci.

KAPITOLA OSMÁ

Když nastoupila do auta, Gabriel se na ni usmál.

„Kristepane, Gabe, ty jsi pořád tady?“

„Jasně že jsem pořád tady, lásko. Ty myslíš, že bych na tebe nepočkal? Že nechci vědět, jestli jsi v pořádku?“

„Hele, Gabe, bez gorily se obejdu, jasný? Pracuje pro mě dost chlapů. Tvého zájmu si cením, ale chůvu jsem nikdy nepotřebovala a to se nejspíš jen tak nezmění, zlato.“

Gabriel se na ni zadíval, jako by ji viděl prvně. Podobný tón a přístup ji viděl používat na jiné, ale jen zřídka se jejich terčem stával sám.

Diana viděla, jak na Gabriela zapůsobila její slova. Zнала ho přes dva roky a poprvé byl našťvaný.

Po chvíli pomalu přikývl. Zadržoval zlost a dotčení; potřeboval odsud vypadnout dřív, než na ni zaútočí taky. Když neodejde, přestane se ovládat, a přesně to si Diana přála. Chtěla si na někom vylít vztek nad tím, co se v noci stalo. Znal ji jako své boty.

„Víš co, Di? Posluž si. Já jdu domů.“ Vystoupil z auta a pak se sklonil k okénku a tichým hlasem dodal: „Ale varuju tě, dámo, jednoho dne to přeženeš a já si to konečně vezmu k srdci. Dneska u sebe někoho potřebuješ. Není to slabost, Di. Ale ty uděláš co? Jednáš se mnou jako s jedním ze svých poskoků. No, tak s tím se jdi bodnout.“

S tím se otočil a ona se dívala, jak odchází. Pletl se. Nikoho nepotřebovala a vyhovovalo jí to. Odjakživa. Bylo jí jedno, že ji nechal samotnou, naopak to vítala. Potřebovala mu připomenout, že jí na něm nezáleží.

Pod tím vším ale moc dobře věděla, že to není pravda.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Diana seděla na policejní stanici v Barkingu a popíjela brandy s policistou, s nímž jednala už roky. Patřil k těm flojdům, co se přátelili s kriminálním podsvětím a v určitých situacích dobře fungovali jako spojka. A kromě toho to byl Dianin známý – to ale pocho-pitelně nikde nerozhlašovali.

Derek Jones byl stará páka, začínal jako pochůzkář v šedesátých letech a časem si získal pověst schopného a slušného chlapa. Jeho úspěch tkvěl v tom, že na každého něco věděl a byl ochotný za určitou cenu se o svá tajemství podělit. Ovšem nikdy za peníze – vždycky jen pro obecné blaho. Nabídl jednu všivárnu, aby se dozvěděl o jiné, větší. Získané informace pokaždé nepoužil – ale obchodoval s nimi.

Byl oblíbený a uznávaný, dokonalý prostředník, obzvlášť pro ty výše postavené, kteří si cenili nejen jeho schopností, ale i smyslu pro fair play. Jedině díky němu v ulicích nezuřila válka gangů.

Teď se podíval na Dianu a popravdě přiznal: „Neslyšel jsem ani ň, Di. Vážně. A moji hoši taky ne. Řekli by mi to.“

Diana přikývla; očekávala to. Taky ale moc dobře věděla, že se k Derekovi dřív nebo později něco pravděpodobně donese, a to mu taky řekla.

„No, Del Boyi, jen ti chci připomenout, že pokud a až se něco doslechneš, ráda bych byla první, kdo se to dozví.“

Derek se teatrálně ušklíbl. „To je přece jasný. Za koho mě máš, Di?“

Diana dopila brandy. „Já vím, Dele, jenže tohle je hotová záhada. Nechápu, kdo by ty dva kluky chtěl oddělat. Kromě svojí mámy byli všem ukradení.“

Derek Jones pokrčil rameny. „Žijeme v jiném světě, Di. Slušnost už tu neplatí a kam se podíváš, tam narazíš na samého šílence. Tahle nová generace chce všechno hned.“ Diana na to nic neřekla. Očividně byl stejně bezradný jako ona.

A tenhle pocit se jí vůbec nelíbil.

KAPITOLA DESÁTÁ

Silas Warner měl těžkou hlavu, a to nepatřil k lidem, kteří se trápí pro nic za nic. Dobře věděl, že může očekávat návštěvu, a dvakrát se na ni netěšil. Udělal pořádnou botu a nebyl si jistý, jak z toho vyvázne.

V hloubi duše věděl, že na obchod s bratry Colemanovými nikdy neměl přistoupit. Měli potenciál, ale taky to byli nepředvídání hajzlíci. A teď když se doslechl o té střilečce v Ilfordu, začínal být nervózní.

Christose a Jimmyho mu představili jako nové dealery – nic víc, nic míň. Myslel si, že jim jen otevírá novou cestu k prodeji zboží. Dát jim menší diskreci se tehdy zdálo jedině fér. Nemohl předvídat, co se stane – nebyl žádný posranej jasnovidec.

Jenže teď měl honičku, protože bude muset všechno říct Dianě, která byla alergická na blbost. On ale tehdy skutečně věřil, že dělá přesně to, zač je placený.

Pokusil se otevřít nový obchodní kanál, z něhož by vytěžili všichni – tedy, hlavně on a jeho synové. A teď se bál o svůj i jejich život.

S Dianou nebylo úplně snadné vyjít, a to ani v těch nejsvětlejších chvílích. Ovšem když ji někdo napadl nebo zostudil, i ten největší prudaš vedle ní najednou vypadal jako roztomilé koťátko.

Proč do toho krucinál lezl? Copak ho omrzela život?

Přešel si dlaní po velkém kulatém obličejí. Bylo mu jasné, že Dianu jen tak nepřesvědčí, že jí tímhle kšeftem nechtěl podrazit.

Už poněkolkáté odběhl na záchod; střeva ho odmítala poslouchat. Totálně to zvorat. Teď se mohl zachránit už jedině tím, že přizná barvu. Diana Davisová ocení, když ji uslyší přímo od něj. Byla všelijaká, ale rozhodně fér. Na tom se shodovali všichni.

Zhluboka se nadechl a sáhl po telefonu. Určitě se s ním raději sejde na neutrální půdě, obzvlášť pokud ho bude chtít oddělat. Jen kdyby dokázal pomoci svým chlapcům.

Mohl jedině doufat, že se mu ji podaří umluvit.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

„Mami, aspoň jednou mě prosím tě poslouchej! Nech mě, ať se poptám. Uvidíme, co se objeví, jo?“

Diana se dívala na svého syna, kterého milovala celým srdcem, ale který byl stejně neschopný jako chlupatí, jimž v posledních pár dnech platila hotové jmění. Tohle mu ale neřekla. Musela ho nechat v domnění, že ho skutečně poslouchá a – hlavně –, že ji zajímají jeho názory, ať jsou sebepodivnější.

„Poslyš, synku, jestli se ti podaří něco zjistit, tak budu jediné ráda, to mi věř.“

Angus byl z její odpovědi nadšený; konečně dostal svoji šanci. Věděl, že dokud se neosvědčí, matka ho nebude brát vážně, a potřeboval si co nejdřív získat její důvěru.

Proto byl rozhodnutý vyřešit tuhle věc dřív než ona. I když si nebyl jistý, jak takový zázrak sfouknout.

Nápady mu ale nechyběly.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Angus skřípal zuby. Byl totiž toho názoru, že všichni jejich lidi by s ním měli automaticky souhlasit. To se přece rozumělo samo sebou.

Royston Rogers nebyl dvakrát nadšený. S Angusem pracoval a měl ho rád, ale nerad dělal cokoli bez Dianina souhlasu. Nebyl si- ce žádný feministka, ale moc dobře věděl, kdo mu dává gáži. A navíc ji respektoval; v podsvětí měla své jméno. Nešlo mu pod nos takhle ji obcházet, jakkoli nevinně to v podání toho jejího namyšleného spratka vypadalo.

Royston Rogers, zvaný Rozbuška, byl mezi dvěma mlýnskými kameny. Vzato kolem a kolem, pracoval pro Anguse, a i když ho ten kluk dokázal někdy pěkně namíchnout, věděl, že to myslí dobře. Angus byl mladý a zbrklý, ale loajální. A faktem bylo, že za Roye by byl ochotný porvat se na život a na smrt. Roy měl nutkání dělat pro něj totéž, ale nechtěl nastavovat krk pro nic za nic. A Angus se chtěl potkat s tím šaškem Warnerem! Tomu se nedal věřit ani nos mezi očima.

Bylo dost pravděpodobné, že je do toho nějak zapletený, a to nevěstilo nic dobrého – obzvlášť když se o něm vědělo, že se bratříč- kuje s bratry Colemanovými. To všechno si ale Roy nechal pro sebe a šel za Angusem ven k autu.

Už tak ho dnes našťval víc než dost.